

Weg en weer DIRK OPSTAELE, ENSEMBLE LEPORELLO/HETPALEIS FOTO: DAVID DESMET

deze taal en heffen van de allereerste seconde tot de allerlaatste zucht een energieke polyfonie aan die perfect samenvloeit met hun aanstekelijke spel. De resterende 'woordenballast' wordt behendig naar dit spel vertaald. Zo worden bijvoorbeeld sommige uitvoerige liederen van Von Horvath tot muzikale tableaux vivants of een pittige sketch herwerkt. Een stevig gedirigeerd partijtje woordentennis in de boksring.

Kinderen toegelaten

Deze ingrediënten resulteren in een glasheldere voorstelling waar de vierde wand er intens gepeperoord bij hangt, eigen aan Leporello. De speelse, grappige huisstijl doet denken aan kinderspel en kan daardoor ook jongere toeschouwers begeisteren. Met *Weg en weer* heeft Leporello dat publiek daadwerkelijk bereikt. De Leporello's struikelden gelukkig

niet over waangedachten als extra uitbundig spelen voor de kinderen of driftig scharrelen naar kindvriendelijke snoepbeelden. Ze blijven zichzelf, spelen bevlogen en enthousiast, zoals altijd. Toch werd er met de specificiteit van een jonger publiek rekening gehouden. Niet alleen de tekstkeuze, een goedgezinde Horvath met satirische ondertoon, of de geijkte verwelcoming getuigen hiervan.

De welkomstrede (door Lieve Claes) doet klaar en duidelijk de beginsituatie en de structurering van het geheel en van de scène-indeling uit de doeken. Men wordt als het ware aan de hand genomen en binnengeleid in de speeltuin van Leporello. Na de introducerende rondleiding word je meegezogen in het bruisende spel. Het gevaar om verloren te lopen wordt hierbij vakkundig omzeild zonder daarom in

een al te strakke stereotypering te verzanden. Want in het spel wordt er bewust voldoende ruimte gelaten voor de verbeelding van de toeschouwer. Opstaele benadrukte tijdens een gesprek na de voorstelling dat de acteurs zich proberen in te beelden wat het publiek zich allemaal inbeeldt en dat zij dit met hun spel voeden.

Het spel is prioritair, de scenografie wordt tot het noodzakelijkste gereduceerd. Het decor is beperkt tot twee zwarte panelen en een handvol rekwisieten; een roodwit afbakingslint, tevens de 'grens' met het publiek, doet dienst als structurele wegwijzer, waarmee men consequent de scènwissels aangeeft. Elk afzonderlijk tafereel wordt daarbij vlijmscherp omljnd door een (vaak muzikale of a capella) begeleiding van de collega-acteurs. Vanaf de rand van de boksring worden de

kompanen alert aangemoedigd. Het razende tempo ten slotte legt de essentie van het stuk in één uur tijd bloot zonder in chaos, verwarring of nietszeggende platitudes te stranden.

Opstaele beheerst de kunst om het karikaturale en het muzikale accuraat aan te wenden en te verweven tot een ritmisch geheel waarin de maatschappijkritische fundamente van tekst en voorstelling nonchalant komen bovendrijven. *Weg en weer* is meer dan enkel grappig en flitsend, hoewel vooral oudere toeschouwers de denkoefening zullen afmaken.

Weg en weer doet zijn naam bijgevolg alle eer aan. De voorstelling weigert geregulariseerd te worden tot een burger van het jeugd- of volwassenentheater. De productie nestelt zich op de grens, op de brug, tussen beide. Deze plek lokt steeds meer pendelaars (van diverse pluimage).